

Флайшеръ, Антонъ — Fleischer, Anton — унгарски диригентъ и компонистъ, род. 30 май 1891 въ Макó, ученикъ на Золтанъ Кодай, диригентъ въ Кралската опера, и професоръ въ Музикалната академия, писалъ: 2 симфонии (едната съ хоръ) и Балада — за оркестъръ, камерна музика и пѣсни.

Флайшеръ, Оскаръ — Fleischer, Oskar — музикаленъ изследвателъ, род. 2 февр. 1856 въ Цюрбигъ при Хале, следъ завършването на филология — училъ музикална наука при Спита въ Берлинъ, 1888 урежда и застана на чело на Кралската сбирка отъ музикални инструменти, 1892 е доцентъ по музикална наука въ Берлинския университетъ, отъ 1895 — редовенъ професоръ. Основателъ на М. М. Д. (1899), Ф. е редактиралъ, съ сътрудничеството на Макс Зайфертъ, Йоханесъ Волфъ, Хер. Абертъ и др., дружествения изданиа (до 1904). Най-важното негово съчинение е „Невмови студии“ — 3 тома (1894—1904), четвърти томъ — „Германскитъ невми като ключъ на старохристиянското и Григориянско пѣние“ (1923), освенъ това — една биография на В. А. Моцартъ, и множество статии — научни и критически — изъ разни списания и сборници.

Флауау, Теодоръ — Flatau, Theodor — гласовъ физиологъ, род. 4 юний 1860 въ Ликъ (Прусия), лѣкаръ, училъ и музикална наука, помѣстилъ въ редактираното отъ него списание „Die Stimme“ ценни статии върху гласа, като: „Прѣчки на интонацията и загубване на гласа“ (1899), „Хабитуалното тремолiranje на пѣвческия гласъ“ (1902), „Функционнитъ отслабвания на гласа“ (1906) и много други статии.

Флаутато, ит. flautato или flautando — при струннитъ инструменти, когато трѣбва да се получатъ меки, нѣжни, прилични на флейтовитъ или кларинетови, тонове — чрезъ свирене (движение на лѣжа) поблизо до грифа — отколкото до подложката (магаренцето).

Флаутино, ит. flautino — малка флейта, пиколо-флейта.

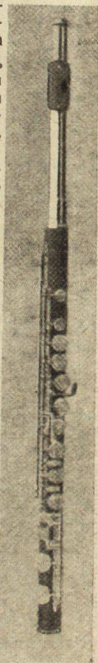
Флейта, ит. flauto, фр. flûte, нѣм. Flöte, англ. flute — единъ отъ най-старитъ духови инструменти (поз-

натъ още отъ 3000 години пр. Хр.), при който тонътъ се получава чрезъ

образуваната отъ устата въздушна струя, която се пресича на две отъ единъ остъръ рѣбъ. Ф-тѣ биватъ: надлъжни (Schnabel или Ploekflöte) и напрѣчни (Querflöte) — сегашната оркестрова флейта. До 1600 г. Ф-тѣ сж били правени отъ едно парче. Постепенно става усъвършенствуването — до като се достигне до три и четири части. — На Йоханъ Йоахимъ Кванцъ се дължи изнамирането на подвижното, запущаще витло, а Георгъ Тромлицъ и Карлъ Аугустъ Грензеръ — къмто шесттъ грифови дупки прибавятъ още четири, снабдени съ клапи — такива за тоноветъ f, gis, b и c. Тази **обикновена флейта** се постепенно усъвършенствува. 1832 г. флейтовия виртуозъ Теодоръ Бьомъ, следъ 25 годишна работа, успѣва да направи една флейта, построена върху акустически и математически закони, носяща неговото име, и отстраняваща нѣкои недостатѣци на дотогавашната флейта. — Тази „Бьомъ“ Ringklappenflöte е усъвършенствувана по-късно отъ Бюргеръ-Страсбургъ. При новата направа на Бьомъ — цевътъ има цилиндрическа форма, горната часть е удължена (разширена) на долу и — за затуляне на грифовитъ дупки — инструментътъ е снабденъ съ

Обикновена флейта

Бьомъ флейта